

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Ing. M. H.**
zastoupen JUDr. Janem Burešem, Ph.D.
advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 807/64

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, čj. KUKHK-15817/DS/2018/SR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“) ze dne 9. 4. 2018, sp. zn. P/209/2018/OP/Hej, čj. MMHK/068320/2018, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise a citoval na věc dopadající ustanovení zákona o silničním provozu. Uvedl, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 23. 1. 2018 v 9.24 hod. řídil na pozemní komunikaci v ulici Tyršova v Třeběchovicích pod Orebem ve směru jízdy od obce Librantice osobní motorové vozidlo značky Ford, registrační značky 6H9 0073, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, neboť měřicím zařízením LTI 20/20 TruCAM, výrobní č. TC005167, umístěným na GPS souřadnicích: 50°12'09.53" N 15°59'16.99" E (v blízkosti domu čp. 849) byla vozidlu naměřena hlídkou Městské policie Třeběchovice pod Orebem na příjezdu k měřicímu zařízení na vzdálenost 118,5 m (nacházel se tak na úrovni domu čp. 1243 v ul. Severní) rychlost 64 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 61 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 11 km/hod. Žalobci byla za uvedené jednání podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.
3. Dále se žalovaný podrobně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami, kterým nepřisvědčil, a to včetně otázky určení druhu a výměry trestu, který v daném případě a označil za úměrný charakteru přestupku, odpovídající účelu sledovanému zákonem a rovněž splňující svůj výchovný účel.
4. Dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zejména v souladu s jeho § 3 tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro souladu jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, resp. zákazu zneužití pravomoci, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Dle žalovaného jsou všechny podklady pro vydání rozhodnutí ve vzájemném souladu a není o nich žádných pochyb. Žalovaný tak dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správným a zákonným způsobem a že přestupkové jednání bylo žalobci jako obviněnému shromážděnými důkazy prokázáno.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou dle jeho názoru založeny na nesprávném výkladu a aplikaci právních norem a nesprávném právním posouzení podkladů předmětného řízení. Správní orgán nesprávně zjistil skutkový stav věci a rovněž věc nesprávně právně

posoudil, přičemž žalovaný ve svém rozhodnutí tyto vady nezhojil a zároveň se nedostatečným způsobem vypořádal s odvolacími argumenty žalobce.

6. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

I. Nesprávné měření rychlosti – neprokázání viny

7. Žalobce předně uvedl, že v rámci správního řízení opakovaně poukazoval na skutečnost, že v průběhu měření rychlosti jeho vozidla došlo k zásadní chybě, která měla za následek nesprávné zjištění skutečné rychlosti vozidla. V průběhu měření totiž došlo k výraznému posunu středu zaměřeného paprsku laserového měřiče směrem vpřed po karoserii vozidla žalobce, což mělo za následek zkreslení výsledku měření a uvedení vyšší rychlosti, než kterou se žalobce skutečně ve svém vozidle pohyboval. S poukazem na informace zaznamenané v datovém souboru z měření uvedl, že při měření došlo k tzv. efektu skluzu, a předložil (již během správního řízení) výpočet, z něhož dovozoval, že posun dopadu paprsku směrem vpřed po vozidle je v neprospěch řidiče, tj. že měřidlo takto ukazuje vyšší naměřenou rychlost, než je rychlost skutečná. Proto v jeho případě posun o 0,71 m/0,284 sekundy představuje připočtení rychlosti 2,5 m/s tedy 9 km/h a skutečná rychlost tak v důsledku chybného měření musela být přinejmenším o 9 km/h nižší, než správními orgány tvrzená 61 km/h.
8. Dle žalobce se správní orgány uvedenými skutečnostmi nezabývaly a zastaly víceméně názor, že pokud měřič rychlosti LTI 20/20 TruCAM jednou splní testy v laboratorních podmínkách a získá certifikát, tak následně vždy a za všech okolností poskytuje správné a nezvratné výstupy z měření, bez ohledu na způsob použití. Toto vypořádání námitek je dle žalobce vnitřně rozporné a z logiky věci nemůže být pravdivé, neboť z prostých fyzikálních zákonů vyplývají jistá omezení laserového měření a faktory, na které je třeba při měření brát zřetel. Sám výrobce do návodu k použití uvádí doporučení pro správné zacházení s měřidlem (např. doporučenou vzdálenost pro měření i ostření, která byla obsluhou v daném případě překročena), doporučení pro správnou volbu stanoviště, doporučení ohledně měření pod úhlem apod. V kapitole 4 návodu k zařízení LTI 20/20 TruCam je dále výslovně uvedeno, že ramenní opěrka pomáhá stabilizovat TruCAM, aby se během měření minimalizoval pohyb. I z této věty dle žalobce vyplývá, že si je výrobce vědom toho, že jakýkoli pohyb obsluhy držící měřicí zařízení v ruce má přímý vliv na kvalitu výsledků měření. V tomto konkrétním případě pak zjevně pohyb ruky obsluhy nastal, v důsledku čehož se paprsek v průběhu měření prokazatelně odrážel od různých míst na kapotě vozidla žalobce, což mělo dopad na výsledek měření v neprospěch žalobce.
9. Žalobce označil za nepravdivé i tvrzení správního orgánu, že v případě nesprávného měření měřidlo vždy uvede chybové hlášení. K tomu poukázal na informace zpochybňující věrohodnost výsledků měření prováděných zařízením LTI 20/20 TruCAM, a sice na informace dostupné na internetových adresách o zákazu použití zařízení LTI 20/20 pro měření z ruky pro naprostou neprůkaznost výsledků měření v několika státech USA i dalších zemích, a dále na internetové video pořízené britskou televizní stanicí BBC, které obsahuje zdůvodnění, proč je nevhodné použití zařízení TruCAM přímo z ruky osoby provádějící měření.
10. Žalobce uzavřel, že dopad efektu skluzu na výsledek měření je tím větší, čím delší je vzdálenost měřiče od měřeného vozidla. Stejně tak fyzická kondice či zdravotní stav

strážníka, který měří rychlost z ruky, má na kvalitu měření přímý vliv. V případě žalobce zjevně došlo k efektu skluzu v důsledku pohybu ruky obsluhy v kombinaci s překročením doporučené vzdálenosti pro měření. V daném případě se proto nepodařilo zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu a žalobci tedy nebyla ani nemohla být prokázána vina ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti.

II. Použití důkazního prostředku získaného v rozporu se zákonem

11. Dále žalobce současně s citací § 51 odst. 1 správního řádu a ustanovení §79a zákona o silničním provozu poukázal na stanovisko Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, ÚO Hradec Králové, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 4. 2017, čj. KRP-35520-3/ČJ-2017-050206, kterým povoluje měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem a výslovně požaduje poskytnutí součinnosti v podobě zveřejnění seznamu měřených lokalit na oficiálních webových stránkách města Třebechovice pod Orebem. Žalobce uvedl, že v řízení před správním orgánem i v odvolání opakovaně poukazoval na to, že seznam měřených lokalit na oficiálních webových stránkách města Třebechovice pod Orebem nikdy zveřejněn nebyl. Městská policie Třebechovice pod Orebem tedy nepostupovala v součinnosti s Policií ČR, čímž došlo k porušení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Výsledek měření rychlosti získaný v rozporu s právními předpisy přitom nemůže být ve správním řízení použit jako přípustný důkazní prostředek.
12. Žalobce namítl i to, že správní orgány nadto nijak nereflektovaly jeho důkazní návrh na doložení splnění požadavku Policie ČR ze strany Městské policie Třebechovice pod Orebem uvedeného ve zmíněném stanovisku, a to požadavku na zasílání plánu měření rychlosti na kalendářní týden, vždy od pátku týdne předcházejícího na adresu hk.di.int@pcr.cz. Nebylo-li prokázáno, že týdenní plán byl Policii ČR zaslán, není dle žalobce ani prokázáno, že bylo při provádění měření Městskou policií Třebechovice pod Orebem postupováno v součinnosti s Policií ČR, tedy v souladu se zákonem.

III. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vnitřní rozpory

13. Žalobce dále namítl, že žalovaný v rozhodnutí odkazuje na skutečnosti nebo dovozuje závěry, které nejsou zřejmé ze spisového materiálu. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nadto vnitřně rozporné. Konkrétně poukázal na tu pasáž na straně 23 rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že „nelze dovodit, že by při měření rychlosti obecní policií měl být na místě přítomen také příslušník Policie České republiky ...“. Dle žalobce zde žalovaný vyvrací argumenty, které žalobce nikdy netvrdil. Na straně 28 rozhodnutí žalovaný konstatováním, že „odmítá polemizovat nad naplněním materiálního znaku přestupku ... šlo z jeho strany o naprosto bezprecedentní porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích, ohrožující zdraví a život všech účastníků silničního provozu“, porušil svou povinnost důkladně se zabývat odvolacími námitkami a tyto náležitě vypořádat a odmítl zkoumat jeden ze zákonných předpokladů naplnění skutkové podstaty přestupku. Nadto je argumentace žalovaného v příkrém rozporu s obsahem spisového materiálu, když z něj vyplývá, že žalobce byl v době provádění měření v daném úseku pozemní komunikace sám, nikoho neohrozil a v okolí se žádné osoby nezdržovaly. Žalobce má zato, že v daný den a na daném místě byla jeho jízda bezpečná, zcela přizpůsobená veškerým okolnostem, nijak nenarušovala bezpečnost a plynulost

silničního provozu a vykazovala nulovou společenskou nebezpečnost resp. škodlivost. Dle žalobce rovněž na této straně rozhodnutí odkázal žalovaný na služební vozidlo Městské policie Hradec Králové, u kterého se měl žalobce míjet s jiným osobním vozidlem, přestože se tato situace ve skutečnosti neodehrála.

14. Dle žalobce správní orgán nepostupoval ani v souladu s ustanovením § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, když nehodnotil a tudíž ani nemohl přihlídnout k jeho osobním a majetkovým poměrům. Tento postup označil žalobce za rozporný např. s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, čj. 1 As 9/2008-133 a následnou judikaturou Ústavního soudu, z níž je zjevné, že každá udělená pokuta musí být individualizovaná a přiměřená a musí tedy reflektovat majetkové poměry potrestaného. Není v souladu s právními předpisy udílet pokutu, pokud je podle osoby pachatele deliktu a výše pokuty, zřejmé, že by mohla mít likvidační charakter.

IV. Porušení relevantních ustanovení správního řádu

15. Žalobce namítl, že byl správním orgánem krácen na svých procesních právech tím, že mu po ukončení dokazování nebyla poskytnuta v souladu s § 39 odst. 1 správního řádu přiměřená lhůta pro úkon vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že mu tato lhůta poskytnuta byla, když v předvolání ze dne 14. 3. 2018 byla tato možnost deklarována s termínem do 9. 4. 2018, kdy se však teprve konalo ústní jednání s dokazováním a výsledky svědků. Uvedl, že výsledky svědků a většina důkazů byly provedeny až na tomto ústním jednání, přičemž po dokazování se žalobce pouze stručně vyjádřil k dílčím rozporům ve výpovědi svědků, ofotil si listiny nově založené do spisu a vyžádal si kopii datových souborů na datovém nosiči. Žalobce konstatoval, že po ukončení dokazování dne 9. 4. 2018 správní orgán prováděl další zjištění, dospíval k závěrům důležitým pro rozhodnutí o přestupku a zařazoval do spisu nové listiny. Žalobce uvedl, že nově předložené důkazy studoval a zjistil neprůkazné měření rychlosti, a to zahrnul do podání ze dne 11. 4. 2018 nazvaného Námitka neprůkazného měření, které téhož dne správnímu orgánu doručil. Následně legitimně očekával doručení výzvy k úkonu vyjádření se ke kompletním podkladům pro vydání rozhodnutí s poskytnutím přiměřené lhůty, avšak správní orgán vydal prvostupňové rozhodnutí, přičemž námitku neprůkaznosti měření ignoroval, čímž postupoval v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož musí rozhodnutí v odůvodnění obsahovat mimo jiné vypořádání námitek účastníků. Dle žalobce měl žalovaný povinnost dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad výše uvedeného postupu s právními předpisy, což neučinil, když konstatoval, že se správní orgán k této (námitce) nemohl v rámci již vypraveného rozhodnutí o přestupku vyjádřit, a nezákonný postup správního orgánu shledal přípustným. Postup žalovaného označil žalobce rovněž za rozporný s ustanovením § 90 odst. 1 správního řádu, neboť připustil vypořádání žalobcovy námítky pouze na základě stanoviska správního orgánu, které bylo sepsáno až v odvolacím řízení.

V. Namítaná podjatost úředních osob a nevypořádání námítky podjatosti

16. Žalobce namítl, že žalovaný v rozhodnutí vypořádal námitku podjatosti vůči úředním osobám správního orgánu pouze z pohledu materiálního, přičemž podjatost úředních osob neshledal. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že úřední osoba ing. M. S. se k řízení sp. zn. P/209/2018/OP/Hej v minulosti vyjadřoval, a to konkrétně v rozhodnutí

ve věci přestupkového řízení sp. zn. P/2909/2017/OP/Jad ze dne 7. 2. 2018, když konstatoval, že „ač se obviněný ing. H. nedopustil přestupku ve sledovaném období tří let, vykazuje výpis karty řidiče obviněného ing. H. záznam o přestupku (rychlost jízdy) ze dne 30. 4. 2010, vedené pod čj: P/1160/2010/OS1/Muz s uloženým trestem pokuty 2.500 Kč, právní moc 4. 10. 2010. Ani systém vybavenosti vozidla a schopnosti obviněného ing. H., nezaručují to, co výše obviněný popisuje, o čemž svědčí přestupkové jednání obviněného (rychlost jízdy v obci Třebechovice pod Orebem) ze dne 23. 1. 2018, vedené pod čj. P/209/2018/OP/Hej, které bude předmětem rozhodnutí.“ Dle žalobce je tak zřejmé, že v rámci řízení před správním orgánem měl ing. S. předem o posuzované věci utvořen názor, neboť se k dané věci již dříve vyjádřil, tedy zjevně v případě žalobce nectil presumpci neviny jakožto jeden ze základních kamenů právního řádu a hlavní zásady při přestupkových, správních a trestních řízeních, zakotvenou přímo v Listině základních práv a svobod, a zároveň tím projevil svou podjatost vůči žalobci. Dle žalobce tak minimálně tato úřední osoba je osobou podjatou a měla být z rozhodování ve věci vyloučena. Žalovaný proto námitku podjatosti vyhodnotil nesprávně, třebaže musel mít informace o podjatosti uvedené úřední osoby vůči žalobci, čímž postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, nepřihlédl ke skutečnému stavu věci a došlo tak k postupu v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitku nesprávného měření rychlosti uvedl, že se s touto námitkou zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí, a zopakoval tam uvedenou argumentaci, že v opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09 je v kapitole Nežádoucí efekty uvedeno, že laserový rychloměr musí svými optickými a elektronickými vlastnostmi anebo vyhodnocovacím softwarem při dodržení pokynů v návodu k použití zajistit, aby dopad laserových impulzů na šikmou plochu vozidla (tzv. efekt skluzu), nebo na výstupek (tzv. stupňovitý efekt) nevedl ke zkreslení výsledků měření rychlosti. V Certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C006-10 ze dne 16. 6. 2010 Českého metrologického institutu je v kapitole „Určení a princip měřidla“ uvedeno, že silniční rychloměr LTI 20/20 TruCAM pracuje na principu laserového dálkoměru, který s průměrným opakovacím kmitočtem 200 Hz po dobu přibližně 0,3 sekundy měří vzdálenosti pohybujícího se vozidla a z časové změny vzdáleností vypočítá rychlost pohybu vozidla v km/h. Z uvedeného žalovaný dovodil, že požadavek Českého metrologického institutu k zabránění efektu skluzu výrobcem zařízení musel být splněn. V opačném případě by nebyl vydán Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C006-10. Dále žalovaný zopakoval, že použitý radar LTI 20/20 TruCAM je přístroj pracující na základě laserového paprsku, přičemž funkčnost systému TruCAM je zajišťována pomocí různých algoritmů, které zajišťují, aby nebylo možné zobrazit špatnou hodnotu naměřené rychlosti. Kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCAM ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost naměřené hodnoty. Proto vyhodnotí-li kontrolní mechanismus, že měření by nemuselo být správné, objeví se chybové hlášení. Princip měření spočívá v opakovaném měření vzdálenosti v definovaném časovém intervalu (několikrát v průběhu 1 s). Vnitřní počítač přístroje vyhodnotí rychlost měřeného vozidla a v případě, že dojde k překročení nastavené rychlosti, pořídí snímek překročení

rychlosti tím, že dá povel fotoaparátu k pořízení fotografie vozidla. Na snímku, který je pořízený laserovým měřičem rychlosti LTI 20/20 TruCAM, je dle žalovaného vše v pořádku (nitkový kříž je správně zaměřen na vozidle) a je tudíž plně použitelný v přestupkovém řízení.

18. V dalším pak žalovaný odkázal na vypořádání námitek v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
19. Uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Jednání soudu

20. Při jednání před soudem, které se konalo dne 12. 12. 2019, strana žalující setrvala na svých argumentech a procesních návrzích. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
21. Při jednání soud přistoupil k ověření některých skutkových otázek a doplnil dokazování (k tomu podrobněji tomu viz níže).

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku vyhotoveného dne 23. 1. 2018, čj. 2018/00095, a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie města Třebechovice pod Orebem, vyhotovil dne 14. 2. 2018 oznámení o zahájení přestupkového řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 5. 3. 2018. Uvedeného dne proběhlo za účasti žalobce ústní jednání, na němž bylo provedeno dokazování listinami a žalobci byla poskytnuta lhůta k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k věci vyjádřil podáním ze dne 9. 3. 2018. Další jednání ve věci proběhlo dne 9. 4. 2018, při něm byli jako svědci vyslechnuti strážníci Městské policie Třebechovice pod Orebem, a to Stanislav Čapek a Dagmar Macháčová, a byly provedeny další důkazy listinami.
24. Téhož dne 9. 4. 2018 předložil žalobce podání nazvaná „Důkaz k založení do spisu ve věci projednání domnělého přestupku sp. zn. P/209/2018/OP/Hej - nesplnění podmínek k měření rychlosti ze strany Městské policie Třebechovice pod Orebem“ a „Žádost o doložení podmínky k měření rychlosti stanovené PČR“.
25. Rovněž dne 9. 4. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí sp. zn. P/209/2018/OP/Hej, čj. MMHK/068320/2018, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 1. 2018 v 9.24 hod. řídil na pozemní komunikaci v ulici Tyršova v Třebechovicích pod Orebem motorové vozidlo značky Ford, registrační značky 6H9 0073, v místě, kde

je nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/hod., přičemž měřicím zařízením LTI 20/20 TruCAM byla vozidlu žalobce naměřena rychlost 64 km/hod., tj. po započítání možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. rychlost jízdy 61 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 11 km/hod. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

26. Dne 11. 4. 2018 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně podání nazvané „Námitka neprůkazného měření rychlosti“ a dne 25. 4. 2018 podal odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Odvolání následně žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí magistrátu potvrdil.
27. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70258-17 ze dne 14. 6. 2017 o provedené kalibraci měřicího zařízení LTI 20/20 TruCam, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Součástí správního spisu je i doklad potvrzující proškolení zakročujících strážníků z obsluhy radarového silničního rychloměru LTI 20/20 TruCam. Dále je ve správním spise založeno stanovisko Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Hradec Králové, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 4. 2017, v němž je uveden seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebachovice pod Orebem dle § 79a zákona o silničním provozu. Je zde založen i certifikát Českého metrologického institutu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C006-10, kterým byl schválen silniční rychloměr LTI 20/20 TruCam s platností do 15. 6. 2020, jehož součástí je i protokol o technické zkoušce, a jeho doplněk č. 1 ze dne 25. 6. 2014. Ve správním spise je založena i část uživatelského manuálu k rychloměru rychloměr TruCam, a to část nazvaná Specifikace a Podmínky pro správné měření rychlosti.
28. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp.

zn. II. ÚS 515/09, /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

30. Úvodem je potřeba uvést i to, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
31. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již také bylo již opakovaně judikováno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
32. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění rozhodnutí, avšak nosné úvahy ze správního rozhodnutí dovodit lze, a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Správní orgány se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil žalobce, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. Ostatně žalobce s jeho úvahami v žalobě mnohdy nesouhlasí a polemizuje s nimi. Pokud pak jde o některé konkrétní výhrady v tomto směru, k tomu viz níže.
33. Dále k jednotlivým žalobním bodům:
 - I. Nesprávné měření rychlosti – neprokázání viny
34. Žalobce v tomto žalobním bodě namítal, že v průběhu měření rychlosti jeho vozidla došlo k zásadní chybě, která měla za následek nesprávné zjištění skutečné rychlosti

vozidla, a to proto, že v průběhu měření došlo k výraznému posunu středu zaměřeného paprsku laserového měřiče směrem vpřed po karoserii vozidla žalobce, což mělo za následek zkreslení výsledku měření a uvedení vyšší rychlosti než faktické. K tomuto tvrzení předložil svou analýzu měření rychlosti, na základě níž tvrdí, že v jeho případě došlo k efektu skluzu v důsledku pohybu ruky obsluhy v kombinaci s překročením doporučené vzdálenosti pro měření.

35. K této námitce je krajský soud předně nucen konstatovat, že žalobce ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti. Předložená analýza měření rychlosti, která má dokládat nesprávné měření, tak nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení žalobce a dle názoru krajského soudu především neobstojí v konkurenci s dalšími k tomu provedenými důkazy.
36. Krajský soud žalobcem předložený výpočet, resp. analýzu, a k němu predestované úvahy považuje za zavádějící především z toho důvodu, že jsou založeny na porovnání vzdálenosti (navíc přibližné) mezi jednotlivými body odrazu paprsků, resp. svazku paprsků, na měřeném vozidle na každém dalším jednotlivém snímku a odečtu na tomto základě vypočtené rychlosti tohoto paprsku (dle výpočtu žalobce *de facto* v průběhu jednoho měření „klouzajícího“ po kapotě vozidla) od výsledné rychloměrem naměřené rychlosti. Právě tato premisa v předložené analýze je však nesprávná, protože každý bod na kapotě měřeného vozidla (zaznamenaný v podobě záměrného kříže) odpovídá jednomu pořízenému snímku, tj. jednomu odrazu svazku paprsků od vozidla ve směru k měřiči (a jednomu změření rychlosti), přičemž takto je proveden cyklus několika měření, než se zobrazí výsledná naměřená rychlost.
37. Krajský soud dále uvádí, že je mu z úřední činnosti známo (např. v řízení vedeném pod sp. zn. 28 A 10/2016 nebo 28 A 21/2016), že laserové rychloměry ve verzích pro Českou republiku obsahují ve svém firmware algoritmus, který „slip efekt“, tedy „efekt skluzu“ potlačuje. Ten je přitom popisován tak, že vzniká řízeným pohybem laseru proti nebo po směru pohybu vozidla. Aby se projevil, muselo by být vozidlo měřeno z boku. Z praxe vyplývá, že pokud se při měření samotném laserový měřič pohybuje, objevuje se chyba E03 – nestabilní zaměření cíle, a pokud se taková chyba vyskytne, měření je přerušeno a výsledky se neukládají. To přitom dokumentuje i uživatelský manuál k měřiči, který byl v tomto případě použit, tj. LTI TruCam (provedený při jednání soudu jako důkaz), v němž je rovněž výslovně uvedeno, že *„kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCam ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota neměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost neměřené hodnoty. Proto vyhodnotí-li kontrolní mechanismus, že měření nemuselo být správné, např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCam, objeví se chybové hlášení.“*
38. V této souvislosti krajský soud poukazuje i na Opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, čj. 313/005/09/Pos, vydané Českým metrologickým institutem, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“ (při jednání rovněž provedeno k důkazu), v němž je uvedeno, že laserový rychloměr musí svými optickými nebo elektronickými vlastnostmi anebo vyhodnocovacím softwarem při dodržení pokynů v návodu k použití zajistit, aby dopad laserových impulsů na šikmou plochu

vozidla (tzv. efekt skluzu) nevedl ke zkreslení výsledků měření rychlosti. Nutno zdůraznit, že v daném případě použitý rychloměr

39. pro použití v České republice schválil Český metrologický institut jako nejvyšší autorita v oboru měření v ČR, a vydal Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C006-10 (založený ve správním spise), čímž potvrdil, že tento rychloměr splňuje legislativní i technické požadavky kladené na tento typ měřidel. Rovněž ve správním spise založený Ověřovací list č. 8012-OL-70258-17 pak dokládá provedenou kalibraci uvedeného měřicího zařízení.
40. Krajský soud přes shora uvedené ještě doplnil řízení o odborné vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., dovozce laserového rychloměru LTI 20/20 TruCam, k některým technickým otázkám souvisejícím s měřením rychlosti tímto rychloměrem. Této společnosti byla položena otázka, zda má vliv (příp. jaký) na měření rychlosti fakt, že dojde k posunu středu zaměřeného paprsku laserového měřiče směrem vpřed po karoserii měřeného vozidla (k tzv. efektu skluzu), a zda je správná úvaha, že dopad efektu skluzu na výsledek měření je tím větší (je tedy naměřena vyšší naměřená rychlost), čím delší je vzdálenost měřiče od měřeného vozidla.
41. Ve vyjádření ze dne 10. 12. 2019 oslovená společnost k otázce efektu skluzu (tzv. slip effectu) uvedla následující: *„Pokud by laserový paprsek měl průměr limitně se blížící nule a pokud by software neobsahoval algoritmy, které efekt skluzu potlačují, pak by se mohl tento efekt projevit na velikosti naměřené rychlosti. Vzhledem k technickým možnostem mobilního zařízení je však průměr svazku laserových paprsků přibližně 25cm ve vzdálenosti 100m od měřiče a výrobce zabudoval ochranu před možným vlivem podobných vlivů. V případě projevu efektu skluzu u měřiče, který by měl minimální průměr laserového paprsku, by vzdálenost měřeného objektu od měřiče neměla žádný vliv. Mohla by se projevit pouze v případě, kdy bychom se snažili vyjádřit procentuální chybu. Tato procentuální hodnota by klesala se vzrůstající vzdáleností.“* K problematice týkající se stabilizace měřiče pak uvedená společnost dodala, že ramenní opěrka pomáhá při měření stabilizovat měřič TruCAM, aby se v průběhu měření minimalizoval jeho pohyb. Není-li TruCAM během měření dostatečně stabilní, dojde k výskytu chyby E03 – Nestabilní zaměření. Při této chybě se okamžitě ukončí měření a žádná hodnota není měřičem zaznamenána. Dle společnosti rozpoznání takové chyby dokazuje, že použité algoritmy pro výpočet rychlosti jsou dostatečné. Za další důvod pro udržení stability měřiče označila uvedená společnost i požadavek na kvalitní obrazovou dokumentaci.
42. Nutno dodat, že pokud žalobce současně zmiňoval, že k efektu skluzu (a tedy nesprávnému měření) došlo i v kombinaci s překročením doporučené vzdálenosti pro měření, lze poukázat na technickou dokumentaci měřidla (zejména již shora zmíněný uživatelský manuál k použitému měřiči), z níž plyne, že doporučená vzdálenost pro zaostření cíle je 15 – 80 m (pokud je měřeno z ruky) a 15 – 90 m (pokud je měřeno na stativu). Jako minimální povolená vzdálenost při měření je uvedeno 10 m a jako maximální povolená vzdálenost při měření je uvedeno 400 m. Ze záznamu o měření krajský soud ověřil, že měřeno bylo na vzdálenost 118 m. Je tedy nepochybné, že měřeno bylo ve vzdálenosti povolené. Zda přitom byla překročena vzdálenost pouze doporučená, tedy nemůže být pro posouzení výsledku správnosti měření relevantní.
43. Krajský soud uzavírá, že výsledek měření není v daném případě stížen žádnou zjevnou vadou a není zde ani důvodných pochybností o průběhu měření rychlosti žalobcova

vozidla. Námitky žalobce, že došlo k nesprávnému měření z důvodu efektu skluzu a z důvodu překročení doporučené vzdálenosti pro měření, proto posoudil jako tvrzení, které nebylo schopno vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu.

44. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že správní orgány zastaly názor, že pokud předmětný měřič rychlosti jednou splní testy v laboratorních podmínkách a získá certifikát, tak že následně vždy a za všech okolností poskytuje správné a nezvratné výstupy z měření. Takový paušalizující závěr z rozhodnutí rozhodně nevyplývá. Na žalobcovu odvolací námitku, že měření bylo neprůkazné vzhledem k výraznému efektu skluzu laserového paprsku po kapotě vozidla, bylo reagováno v rozhodnutí žalovaného právě zdůvodněním toho, jak je zabezpečeno, aby byl efekt skluzu při měření potlačen, a jakým způsobem je ověřováno, aby rychloměry používané v České republice svými vlastnostmi nebo softwarem toto zajišťovaly. Lze pak dodat, že na případné limity daného rychloměru (jak také žalobce obecně zmínil) pak dopadá zohledňovaná odchylka (tak jako v tomto případě ± 3 km/h), která poskytuje dostatek prostoru pro eliminaci případných negativních vlivů na průběh měření.
45. Vzhledem ke shora uvedenému by proto bylo zcela nadbytečné provádět další důkazy, které žalobce navrhoval, tj. zadání znaleckého posudku či videonahrávkou britského dokumentárního pořadu a dokumentárního pořadu BBC o nepřesnostech při měření rychlosti.
46. Poukazoval-li žalobce i při jednání soudu na zahraniční videonahrávky, jimiž se snažil podpořit svoji argumentaci, že laserové rychloměry nejsou spolehlivé, nutno zopakovat, že laserový rychloměr LTI TruCam je pro používání v České republice schválen Českým metrologickým institutem. Rychloměr prošel schvalovacím procesem a na základě jeho výsledku získal certifikát o schválení typu měřidla. V dané věci použitý rychloměr je tak stanoveným měřidlem ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.

II. Použití důkazního prostředku získaného v rozporu se zákonem

47. Žalobce v tomto žalobním bodě namítal, že výsledek měření rychlosti byl získaný v rozporu s právními předpisy, konkrétně v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, když nebyl zveřejněn seznam měřených lokalit na oficiálních webových stránkách města Třebechovice pod Orebem, přestože Policie ČR výslovně požadovala poskytnutí součinnosti v podobě takového zveřejnění.
48. Dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie, a to za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jak je již shora uvedeno, Policie ČR vyhotovila dne 21. 4. 2017 stanovisko, v němž určila seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem dle § 79a zákona o silničním provozu a k tomu současně připojila některé své podmínky či požadavky. Žalobce upozorňoval zejména na podmínku vyvěšení schválených lokalit měření rychlosti na oficiálních webových stránkách města Třebechovice pod Orebem. Uvedený požadavek Policie ČR zní: „PČR, ÚO Hradec Králové, dopravní inspektorát Hradec Králové - z důvodu informovanosti občanů žádá, aby schválené lokality měření rychlosti byly vyvěšeny na oficiálních webových stránkách města Třebechovice pod Orebem“.
49. Krajský soud při jednání provedl důkaz nahlédnutím na webové stránky města Třebechovice pod Orebem vztahující k řešení problematice, tj. nahlédl na webové stránky <https://trebechovice.cz>. Tam v části nazvané Město otevřel Hlavní menu, po jehož rozbalení se objevila část nazvaná Organizační složky a v ní je dále mimo jiné odkaz na městskou policii (tj. na webové stránky Městské policie Třebechovice p. O.), kde je dále uvedeno: Informace - Schválené úseky k měření rychlosti. Zde jsou jednotlivá místa určená k měření rychlosti konkretizována. Žalobce po tomto zhlédnutí potvrdil, že informace o úsecích měření byla takto zveřejněna i v rozhodnou dobu, k čemuž znovu zdůraznil, že jde o stránky městské policie a tedy nikoliv o webové stránky města. K tomu zástupce žalobce poznamenal, že v současné podobě webových stránek města je již na jeho hlavní stránce v části Nové dokumenty uveden seznam úseků měřených městskou policií. Otevřením této části webových stránek města Třebechovice pod Orebem bylo krajským soudem současně ověřeno, že tento seznam měřených úseků byl v této složce vytvořen až dne 20. 9. 2018.
50. Krajský soud má zato, že jestliže byl na oficiálních webových stránkách města Třebechovice pod Orebem umístěn odkaz (byť na jiné webové stránky, konkrétně na webové stránky městské policie), z něhož bylo možno zcela jednoduše zjistit seznam lokalit, v nichž probíhá měření rychlosti městskou policií Třebechovice pod Orebem, lze takové uveřejnění považovat za dostatečné a splňující požadavek Policie ČR ve zmíněném stanovisku ze dne 21. 4. 2017. Nelze totiž opomíjet, že smyslem tohoto požadavku Policie ČR byla informovanost občanů a k tomu bezpochyby došlo. Krajskému soudu je rovněž z úřední činnosti známo, že informace o lokalitách, v nichž je prováděno měření rychlosti, je takovýmto způsobem (tj. odkazem na jiné webové stránky) uveřejňována zcela obvykle.
51. K žalobcově námitce, že správní orgány nereflektovaly jeho důkazní návrh na doložení splnění požadavku Policie ČR na zasílání plánu měření rychlosti na kalendářní týden,

nutno uvést, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, proč tento návrh nepovažoval za potřebný (viz strana 24 rozhodnutí žalovaného). Zmíněný požadavek Policie ČR ve stanovisku ze dne 21. 4. 2017 přitom zněl: „PČR, ÚO Hradec Králové, dopravní inspektorát Hradec Králové - pro zabránění duplicitního měření rychlosti v jednom úseku a na základě předchozí domluvy s pracovníkem Městské policie, žádá o zasílání Vašeho plánu měření rychlosti na kalendářní týden, vždy od pátku týdne předcházejícího na adresu ...“. Krajský soud plně souhlasí s názorem žalovaného, že se nejedná o podmínku, jejíž nedodržení by zakládalo neoprávněnost měření. Jak je zcela zřejmé z textu tohoto požadavku, měl zabránit pouze tomu, aby ve stejném úseku a ve stejném okamžiku nebyla rychlost současně měřena jak městskou policií, tak Policií ČR, což by bylo bezpochyby zcela nevhodné.

III. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vnitřní rozpory,

52. Žalobce v tomto žalobním bodě namítal, že žalovaný v rozhodnutí odkazuje na skutečnosti nebo dovozuje závěry, které nejsou zřejmé ze spisového materiálu. Rozhodnutí proto označil za nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné.
53. Krajský soud nepřezkoumatelnost ani vnitřní rozpornost v žalobcem poukazované argumentaci žalovaného neshledal. Jestliže žalovaný uvedl, že „nelze dovodit, že by při měření rychlosti obecní policií měl být na místě přítomen také příslušník Policie České republiky“, uvedl tuto skutečnost v pasáži, v níž se na stranách 23 a 24 zabýval komplexně otázkou součinnosti Policie ČR a obecní policie dle § 79a zákona o silničním provozu, přičemž poukázal na zákon o obecní policii s tím, že tento zákon blíže nespecifikuje, v čem by tato součinnost při měření rychlosti měla spočívat a že ze zákona nelze dovodit, že by při měření měl být na místě přítomen také příslušník Policie ČR. Uvedená úvaha žalovaného není ničím závadná, ani s ničím rozporná a z textu dokonce ani nevyplývá, že by tím chtěl nějaký konkrétní žalobcův argument vyvracet.
54. Dle žalobce žalovaný dále odkazoval na situaci, která se ve skutečnosti neodehrála, když odkázal na služební vozidlo Městské policie Hradec Králové, u kterého se měl žalobce míjet s jiným osobním vozidlem.
55. Zmíněný text uvedl žalovaný v té části napadeného rozhodnutí, v níž se zabýval materiálním znakem předmětného přestupku. Na straně 28 rozhodnutí uvedl, že „*k přestupku došlo v přehledném úseku, kde se v době zjištěného překročení rychlosti obviněný nacházel sám (v místě, kde stálo služební vozidlo Městské policie Hradec Králové, se míjel pouze s jiným osobním vozidlem), kdy však na danou skutečnost nemůže obviněný při páchání přestupku spoléhat*“. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný při hodnocení závažnosti přestupku připustil, že se v místě přestupku žalobce nacházel sám, což se pak ostatně jako polehčující okolnost zobrazilo i ve výši pokuty, která byla žalobci uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Jestliže žalovaný současně konstatoval (navíc pouze v závorce), že v místě stanoviště služebního vozidla městské policie se žalobce pak míjel pouze s jiným osobním vozidlem, je zřejmé, že toto konstatování nemělo vůbec na nic vliv. Krajský soud proto neověřoval, zda tato skutečnost nastala či nikoliv, ostatně žalobce ani neuvedl, co konkrétně je vlastně v uvedeném konstatování žalovaného nepravdivé (zda se nemíjel s žádným vozidlem, nebo tam naopak bylo více vozidel, zda to nebylo u stanoviště městské policie či zda má snad na mysli to, že se nejednalo o služební vozidlo Městské policie Hradec Králové, ale o služební vozidlo Městské policie

Třebechovice pod Orebem, přičemž v takovém případě by se tedy zřejmě jednalo o pouhou chybu v psaní).

56. Dále žalobce namítal, že žalovaný porušil svou povinnost zabývat se řádně odvolacími námitkami, když odmítl zkoumat jeden ze zákonných předpokladů naplnění skutkové podstaty přestupku, neboť uvedl, že „*odmítá polemizovat nad naplněním materiálního znaku přestupku*“.
57. Je sice pravdou, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl žalobcem výše zmíněnou větu, avšak není pravdou, že by se odmítl, jak také žalobce namítá, zkoumat zákonné předpoklady naplnění skutkové podstaty přestupku, konkrétně naplnění materiálního znaku přestupku. Jak je dále z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, přes uvedené konstatování se naplněním materiálního znaku daného přestupku zabýval, a to zcela dostatečně (viz strana 27 až 29 rozhodnutí). Nutno rovněž podotknout, že odmítnutí „polemiky“, tj. výměny názorů, rozhodně nutně ani neznamena odmítnutí zabývat se tématem samotným. Žalovaný tedy ze svého konstatování, že odmítá polemizovat nad naplněním materiálního znaku přestupku v této věci, nevyvodil žádné následky, které by se jakkoliv dotkly práv žalobce, natož nepříznivě.
58. Krajský soud k otázce naplnění materiálního znaku daného přestupku dodává a shrnuje, že k tomu, aby určité jednání bylo přestupkem, je třeba, aby toto jednání bylo výslovně jako přestupek označeno, a zároveň musí platit, že jde o jednání společensky škodlivé a vykazuje znaky stanovené zákonem (srov. § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky). Společenská škodlivost bude dána jen tehdy, pokud bude porušen nebo ohrožen nějaký společenský zájem. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, materiální korektiv společenské škodlivosti však nemusí nutně spočívat v konkrétním reálném ohrožení tohoto společenského zájmu, ale postačí i ohrožení potencionální (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 187/2016).
59. V daném případě se žalobce dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (konkrétně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 11 km/hod.). Tím, že zákonodárce stanovil v § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší povolené rychlosti, určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti (tj. ochranu bezpečnosti a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti). Ten, kdo takto upravenou rychlost nerespektuje, porušuje zákon. Pokud tedy pachatel přestupku překročí nejvyšší povolenou rychlost (zde v obci), lze jím spáchaný přestupek považovat za jednání ohrožující zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu bez ohledu na to, zda jím k přímému ohrožení konkrétních účastníků silničního provozu skutečně došlo. Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje. S ohledem na uvedené proto nemůže být relevantní námitka žalobce, že z obsahu spisového materiálu vyplývá, že v době měření rychlosti byl v daném úseku pozemní komunikace sám, že nikoho neohrozil a že se v okolí žádné osoby nezdržovaly.
60. Krajský soud se nemůže ztotožnit ani s názorem žalobce, že jeho jednání vykazovalo nulovou společenskou nebezpečnost, resp. škodlivost, protože jeho jízda jak uvedl, byla bezpečná, přizpůsobená veškerým okolnostem a nenarušovala bezpečnost a plynulost silničního provozu. Žalobcem uvedená argumentace společenskou škodlivost jeho jednání

na nulovou hodnotu nesnižuje. Z názoru žalobce totiž v podstatě plyne, že pokud řidič motorového vozidla překročí rychlost (zde dokonce v obci, kde se dá navíc obecně předpokládat i vyšší kumulace jak jiných vozidel, tak i zejména chodců) a přitom se nic nestane, že vlastně neudělal nic protiprávního. Přijmout takový názor by *ad absurdum* mohlo vyústit v závěr, že pokud nedojde při překročení nejvyšší povolené rychlosti k přímému ohrožení jiného účastníka silničního provozu či nedojde k nehodě, že by stanovený rychlostní limit neměl vlastně platit či být kontrolován. S argumenty žalobce krajský soud rozhodně nesouhlasí. Jak je již shora uvedeno, skutečnost, zda ke konkrétnímu ohrožení dalších účastníků silničního provozu nebo dokonce přímo k nehodě došlo či nikoliv, nemůže být samo o sobě při takovém hodnocení významné. Lze dodat, že společenská nebezpečnost, resp. škodlivost, jednání by nebyla naplněna pouze tehdy, pokud by existovaly zcela zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Ve světle uvedeného však nutno konstatovat, že v souzené věci se jednalo o zcela standardní případ přestupkového jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu. Ostatně ani žalobce žádné zvláštní okolnosti, které by v daném případě snad nastaly, neuvedl.

61. Žalobce v tomto žalobním bodě namítal i to, že správní orgán (zřejmě má na mysli pouze správní orgán I. stupně, nikoliv správní orgán II. stupně) nepostupoval v souladu s ustanovením § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, když nehodnotil a nepřihlédl k jeho osobním a majetkovým poměrům.
62. Ustanovení § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména u fyzické osoby k jejím osobním poměrům. Osobní poměry mají bezpochyby vliv na to, jak konkrétní pachatel určitý správní trest pocítí či naopak nepocítí. Mezi osobní poměry přitom patří mimo jiné i majetkové poměry pachatele. Nutno však dodat, že nemajetnost pachatele nemůže vést k jeho faktické imunitě vůči správnímu trestání.
63. Předně nutno připomenout, že rozhodnutí orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek, proto je nutno z tohoto pohledu nahlížet i na odůvodnění těchto rozhodnutí a jako celek je posuzovat.
64. Správní orgány tak v dané věci dospěly k závěru, že v daném případě, kdy byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč (ze zákonného rozpětí 1.500 až 2.500 Kč), se nemůže jednat o likvidační charakter pokuty. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že z vystupování žalobce, jeho vzezření, způsobu oblékání i skutečnosti, že řídil novější typ vozidla Ford, nenabyl přesvědčení, že by se jednalo o tzv. „sociální případ“. Žalovaný doplnil odůvodnění správního orgánu I. stupně tak, že uvedl, že z vyjádření žalobce vyplývá, že je vysokoškolsky vzdělanou osobou a profesně mimo jiné úspěšným podnikatelem v oblasti e-commerce (provozování internetových obchodů) s více než jedenáctiletou praxí (viz strana 30 napadeného rozhodnutí). Dodal přitom, že likvidační pokutou se rozumí sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních

potíží. Dle žalovaného výměra pokuty ve výši 1.500 Kč nemůže u žalobce vést k jeho platební neschopnosti.

65. Uvedenému názoru žalovaného je nutno přisvědčit. Vychází totiž z již ustálené judikatury správních soudů (kterou sjednotil svým rozhodnutím rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133), z níž vyplývá, že správní orgán musí k osobním a majetkovým poměrům pachatele přihlédnout z toho důvodu, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty. Informace o majetkové situaci pachatele by tedy měla působit jako „záchranná brzda“ ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele přestupku z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter. O takovou situaci však vzhledem k výši pokuty v dané věci rozhodně nejde.
66. Jestliže žalobce postup správních orgánů v tomto směru označil za rozporný se shora zmíněným rozhodnutím ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, není tomu tak. V uvedeném rozhodnutí totiž tento soud dospěl k jednoznačnému závěru, že „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter*“. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je „*nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží*“.
67. Krajský soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že správní orgán se nemusí při ukládání pokuty za přestupky zabývat podrobným zjišťováním osobních a majetkových poměrů tam, kde je s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynou z průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele (příp. jeho podnikání, pokud jde o fyzickou osobu podnikající). Nemůže být přitom žádných pochyb o tom, že výše pokuty, kterou bylo možno v daném případě uložit, tj. 1.500 až 2.500 Kč, rozhodně pro žalobce likvidační charakter neměla a mít nemohla. Úvahy správních orgánů proto byly za dané situace v posuzované věci zcela dostatečné.

IV. Porušení relevantních ustanovení správního řádu,

68. Žalobce namítl i to, že byl správním orgánem krácen na svých procesních právech, neboť mu po ukončení dokazování nebyla poskytnuta v souladu s § 39 odst. 1 správního řádu přiměřená lhůta pro úkon vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.
69. Jak je již shora popsáno, první ústní jednání ve věci proběhlo za účasti žalobce dne 5. 3. 2018, na něm bylo provedeno dokazování listinami a žalobci byla na jeho žádost poskytnuta lhůta k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k věci vyjádřil podáním ze dne 9. 3. 2018. Následně byl žalobce písemností ze dne 14. 3. 2018 předvolán k druhému ústnímu jednání na den 9. 4. 2018, a to s poučením, že při tomto jednání bude ukončeno dokazování ve věci a že v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu mu správní orgán dává možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí se

spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Při tomto jednání byli za přítomnosti žalobce vyslechnuti jako svědci strážníci Městské policie Třebachovice pod Orebem a provedeny další důkazy listinami. Jak vyplývá z protokolu o jednání, na konci jednání se žalobce seznámil s obsahem spisového materiálu, pořídil si kopie listin, vyžádal si kopii videozáznamu o přestupku a k věci se krátce vyjádřil, a to zejména k výpovědím vyslechnutých svědků. O žádnou lhůtu pro další vyjádření k věci však nežádal. Téhož dne 9. 4. 2018 vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí sp. zn. P/209/2018/OP/Hej, čj. MMHK/068320/2018, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Rovněž dne 9. 4. 2018 ještě předložil žalobce správnímu orgánu dvě podání (nazvané Důkaz k založení do spisu ve věci projednání domnělého přestupku sp. zn. P/209/2018/OP/Hej - nesplnění podmínek k měření rychlosti ze strany Městské policie Třebachovice pod Orebem a Žádost o doložení podmínky k měření rychlosti stanovené PČR). Dne 11. 4. 2018 pak žalobce správnímu orgánu I. stupně zaslal podání nazvané Námitka neprůkazného měření rychlosti.

70. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu stanoví, že *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; (...)“*. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 -243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS).
71. Zmíněné ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, čj. 8 As 54/2013-29, kde bylo uvedeno: *„V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012-21).“*
72. Krajský soud považuje za podstatné, že žalobce byl o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu řádně poučen, a to zejména v předvolání k ústnímu jednání ze dne 14. 3. 2018, při němž byly doplňovány důkazy. Po konání tohoto ústního jednání podklady pro rozhodnutí již doplňovány nebyly. Správní orgán tedy při svém rozhodování vycházel z důkazních prostředků, se kterými byl žalobce řádně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit, a za této situace nebylo povinností správního orgánu I. stupně, aby žalobce znovu samostatně vyzýval k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Jestliže žalobce v této souvislosti poukazoval na ustanovení § 39 odst. 1 větu první správního řádu, dle které správní orgán určí účastníkovi řízení přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li

toho třeba, je zřejmé, že toho třeba nebylo, žalobce o ni ani nepožádal. Žalobce sice obecně namítl, že správní orgán po jednání konaném dne 9. 4. 2018 prováděl další zjištění a zařazoval do spisu nové listiny. Tyto listiny však nijak nekonkretizoval a ze správního spisu (ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí) taková skutečnost nevyplývá. Krajský soud ověřil, že mezi protokolem o zmíněném ústním jednání a vydáním prvostupňového rozhodnutí jsou ve správním spise zařazeny pouze listiny předložené samotným žalobcem téhož dne 9. 4. 2018, tj. podání nazvané „Důkaz k založení do spisu ve věci projednání domnělého přestupku sp. zn. P/209/2018/OP/Hej - nesplnění podmínek k měření rychlosti ze strany Městské policie Třebechovice pod Orebem“ a podání nazvané „Žádost o doložení podmínky k měření rychlosti stanovené PČR“ včetně příloh.

73. Nutno uzavřít, že z předvolání ze dne 14. 3. 2018 k poslednímu ústnímu jednání ve věci bylo zcela patrné, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady pro vydání rozhodnutí za shromážděné, a to také zopakoval i na konci ústního jednání (viz protokol o jednání ze dne 9. 4. 2018). Ani samotná skutečnost, že informace o tom, kdy bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí, byla uvedena v předvolání k ústnímu jednání, není v rozporu s právními předpisy, neboť správní řád nebrání tomu, aby správní orgán spojil dva úkony v jeden, naopak takový postup i předpokládá (viz např. § 46 odst. 3 správního řádu). Takový postup je i v souladu se základní zásadou hospodárnosti správního řízení. Po skončení ústního jednání konaného dne 9. 4. 2018 přitom správní orgán neopatřoval již žádné další podklady pro rozhodnutí a smysl a účel § 36 odst. 3 správního řádu, tj. poskytnutí účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení, tak byly naplněny.
74. Žalobce namítl i to, že správní orgán ignoroval jeho námitku neprůkaznosti měření uvedenou v podání ze dne 11. 4. 2018, čímž postupoval v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož musí rozhodnutí v odůvodnění obsahovat mimo jiné vypořádání námitek účastníků. Návazně na to pak vytkl žalovanému porušení povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad výše uvedeného postupu s právními předpisy, když toto pochybení neshledal nezákonným, a dále porušení ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu, neboť připustil vypořádání této žalobcovy námitky pouze na základě stanoviska správního orgánu sepsaného až v odvolacím řízení.
75. K tomu krajský soud připomíná, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 9. 4. 2018, nemohl tedy reagovat na námitku uplatněnou až dne 11. 4. 2018. Navíc, i kdyby snad opomněl nějakou námitku, kterou by časově mohl a měl vypořádat, jak je již rovněž shora uvedeno, rozhodnutí orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek, proto nutno i jejich odůvodnění jako celek posuzovat, přičemž odvolací orgán může takováto případná pochybení prvostupňového rozhodnutí sám ve svém rozhodnutí napravit.

V. Namítaná podjatost úředních osob a nevypořádání námitky podjatosti.

76. V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný vyhodnotil námitku podjatosti vůči úředním osobám správního orgánu nesprávně, když ji neshledal důvodnou, třebaže musel mít informace o podjatosti ing. M. S. vůči žalobci. Tato úřední osoba se dle žalobce ke správnímu řízení v této věci v minulosti vyjadřovala v rozhodnutí ve věci jiného jeho přestupkového řízení. Žalobce má proto zato, že minimálně tato úřední osoba je osobou podjatou a měla být z rozhodování v této věci vyloučena. Žalovaný tak dle jeho názoru

postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, nepřihlédl ke skutečnému stavu věci a došlo tak k postupu v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu.

77. Nutno konstatovat, že námitka podjatosti představuje prostředek k zajištění obecného zájmu nad zachováním objektivnosti a nestrannosti řízení tak, jak je vyžadováno základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 4 správního řádu), ale i ústavním právem na spravedlivý proces ve světle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Každý účastník řízení tak má možnost domáhat se, aby příslušná úřední osoba byla vyloučena z rozhodovacího procesu správního orgánu, je-li zde důvod pochybovat o její nestrannosti. K tomu § 14 správního řádu stanovuje předem daný postup, jak takového vyloučení dosáhnout. Na druhé straně však právo zpochybnit podjatost úředních osob nemůže být absolutní. S ohledem na to je třeba sledovat hranici tohoto práva a zároveň i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří zásada rychlosti a hospodárnosti řízení, zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. V tomto směru lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, čj. 9 As 70/2019-34, který se podrobně otázkou námitky podjatosti zabýval a došel k závěru, že nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (resp. odst. 3) správního řádu. Námitka podjatosti musí být vyhodnocena nikoliv pouze formálně, ale též i po obsahové stránce (v tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 10. 10. 2018, čj. 6 As 75/2018-83). Zároveň přitom dle Nejvyššího správního soudu platí, že ani samotné vydání rozhodnutí vyloučenou úřední osobou obecně nemusí vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, čj. 3 As 15/2016-47).
78. Žalobce vznesl námitku podjatosti proti dvěma úředním osobám – zaměstnancům správního orgánu I. stupně, a to L. H. (referent) a ing. M. S. (vedoucí odboru) ve svém odvolání ze dne 25. 4. 2018. Tuto námitku přitom odůvodnil tím, že správní orgán se v průběhu řízení dopustil mnoha závažných procesních pochybení a výrazně krátil jeho procesní práva, což spatřoval v ignorování důležitých zjištění svědčících ve prospěch žalobce, nevypořádání jeho námitek, postupování v rozporu se zásadou materiální pravdy, neposkytnutí lhůty pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a neposkytnutí možnosti vyjádřit se ke kompletním podkladům pro vydání rozhodnutí vůbec. Tento hrubě nesprávný postup žalobce spojoval s označenými úředními osobami a uvedl, že je buď důsledkem jejich neznalosti a nekompetence, nebo že jde z jejich strany o vědomé a cílené pošlapávání práva s cílem získat vyšší mzdové odměny od svého zaměstnavatele za realizovaný výběr z pokut. Žalobce proto navrhl, aby bylo uvedené jednání těchto úředních osob prošetřeno a byly vyvozeny patřičné disciplinární a pracovněprávní závěry, včetně zajištění prohlubování jejich kvalifikace.
79. Žalovaný uvedenou námitku podjatosti vypořádal v rámci odůvodnění rozhodnutí o odvolání, přičemž ji neshledal důvodnou. Mimo jiné uvedl, že k vyloučení z důvodu podjatosti je v konkrétním případě třeba nalézt vždy určitý konkrétní zájem (pozitivní nebo negativní) úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat. Konstatoval, že k vyloučení žalobcem zmiňovaných oprávněných úředních osob z projednání a rozhodnutí věci by mohlo dojít teprve tehdy, bylo-li by evidentní, že jejich vztah k dané věci nebo k účastníku řízení dosahuje takové povahy a intenzity, že i

přes zákonné povinnosti nebudou schopny nezávisle a nestranně rozhodovat. Dle žalovaného nemají v posuzovaném případě obě oprávněné úřední osoby žádný pracovní, příbuzenský či obdobný vztah k žalobci (např. přátelský, nepřátelský, ekonomický vztah jakékoli závislosti nebo společného hospodářského cíle, aj.), z něhož by bylo možno dovozovat znaky podjatosti. Uvedl, že v probíhajícím správním řízení došlo k běžnému dokazování a shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí vyplývající z právních předpisů, přičemž pouhá skutečnost, že žalobce nesouhlasí se způsobem vedení řízení správním orgánem, bez dalšího neznamená podjatost správního orgánu, resp. jmenovaných osob.

80. Uvedené reakci žalovaného na námitku podjatosti ve vztahu k důvodům, kterými ji žalobce odůvodnil, nelze nic vytknout a lze ji považovat za zcela dostačující. Nesouhlas s procesním postupem oprávněných úředních osob ve věci (přitom pouze to žalobce uváděl jako důvod jejich podjatosti) totiž nemůže být samo o sobě důvodem pro jejich vyloučení z důvodu podjatosti.
81. Nyní v žalobě žalobce argumentuje v námitce podjatosti dalším konkrétním důvodem, a to, že ve věci byla podjatou minimálně úřední osoba ing. M. S., který měl být z rozhodování ve věci vyloučen proto, že se ke správnímu řízení vedenému v této věci předtím vyjadřoval v rozhodnutí ze dne 7. 2. 2018 ve věci přestupkového řízení vedeném pod sp. zn. P/2909/2017/OP/Jad. Dle žalobce tak měl ing. S. o posuzované věci předem utvořen názor, nectil v případě žalobce presumpci neviny a tím projevil svou podjatost vůči němu.
82. Předně krajský soud podotýká, že tento konkrétní důvod uvádí žalobce až cca 5 měsíců poté, co o něm měl vědomost (předmětné rozhodnutí bylo vydáno ze dne 7. 2. 2018 a svou argumentaci o něj se opírající uvedl až v žalobě ze dne 24. 7. 2018). Při jednání u soudu pak krajský soud provedl důkaz žalobcem předloženým rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018 ve věci přestupkového řízení pod sp. zn. P/2909/2017/OP/Jad. Šlo o rozhodnutí v jiné přestupkové věci žalobce, konkrétně o rozhodnutí, kterým byl shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 23 km/hod., kterého se měl dopustit dne 6. 9. 2017 v obci Libřice, za což mu byla uložena pokuta a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobce poukazoval na následující pasáž tohoto rozhodnutí uvedenou na jeho straně třetí: „*ač se obviněný (pozn. soudu: tj. žalobce) nedopustil přestupku ve sledovaném období tří let, vykazuje výpis karty řidiče obviněného záznam o přestupku (rychlost jízdy) ze dne 30. 4. 2010, vedené pod čj. P/1160/2010/OS1/Muz s uloženým trestem pokuty 2.500 Kč, právní moc 4. 10. 2010. Ani systém vybavenosti vozidla a schopnosti obviněného, nezaručují to, co výše obviněný popisuje, o čemž svědčí přestupkové jednání obviněného (rychlost jízdy v obci Třebechovice pod Orebem) ze dne 23. 1. 2018, vedené pod čj. P/209/2018/OP/Hej, které bude předmětem rozhodnutí.*“ Jak je dále z kontextu zmíněného rozhodnutí zřejmé, šlo o reakci správního orgánu na žalobcovo vyjádření, v němž tvrdil, že jeho jízda byla bezpečná s nulovou společenskou nebezpečností a že zcela jistě nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost, když indikativní radar na příjezdu do obce překročení povolené rychlosti nenasvědčoval, že žalobcem řízené vozidlo je vybaveno systémem automatického čtení dopravních značek a varování o rychlosti a že v obci povolenou rychlost o více než 20 km/hod. zásadně nepřekračuje.
83. Krajský soud ve shora zmíněné pasáži rozhodnutí ze dne 7. 2. 2018 neshledal nic, co by mělo svědčit o podjatosti zmíněné osoby. Neshledal dokonce ani jednoznačné znaky toho, že by úřední osoba ing. S. předem vyjádřil názor na závěr v nyní posuzované věci.

V uvedené pasáži je totiž konstatováno pouze to, že tvrzení žalobce (ve věci přestupku ze dne 6. 9. 2017) o vybavenosti jeho vozidla nezaručuje jím popisované vyloučení problémů s naměřením vyšší než povolené rychlosti jeho vozidlu, o čemž mělo svědčit i to, že je projednáván další jeho přestupek (tj. nyní projednávaná věc). Nebyl zde však vyjádřen jakýkoliv názor na závěr v této další (nyní projednávané) věci, jen uvedeno, že to bude předmětem rozhodnutí, přičemž není předjímán žádný konkrétní výsledek tohoto rozhodnutí.

84. Krajský soud proto uzavírá, že s ohledem na výše uvedené této žalobní námitce přisvědčit nemohl. Navíc lze dodat, že rozhodnutí správních orgánů při soudním přezkumu obstálo jako věcně správné (jak je v tomto rozsudku uvedeno) a žaloba je jako nedůvodná zamítnuta. Je tedy zřejmé, že postup oprávněných úředních osob ve věci neměl žádný negativní vliv na zákonnost rozhodnutí a výsledek ve věci.
85. Vzhledem ke všemu shora uvedenému krajský soud uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, a má za to, že skutkový stav lze mít v projednávané věci za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Sám při jednání ověřil některé skutečnosti a doplnil dokazování, včetně většiny důkazů, jichž se žalobce v žalobě dovolával (viz protokol o jednání ze dne 12. 12. 2019). Pro nadbytečnost neprovedl důkaz žalobcem navrženými videonahrávkami s britskými dokumentárními pořady ani zadáním vypracování znaleckého posudku, neboť nebyly pro posouzení dané věci relevantní nebo nezbytné (k tomu v podrobnostech již shora).
86. Krajský soud nepřehlédl, že žalobce v návrhu žalobního petitu žádal, aby soud upustil od uděleného trestu dle § 65 odst. 3 s. ř. s. v případě, že nebude neshledán důvod pro zrušení napadených rozhodnutí.
87. Dle zmíněného ustanovení platí, že rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt (nyní přestupek), může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených. Jak dále plyne z dikce § 78 odst. 2 s. ř. s., soud může rozhodnout o upuštění od trestu za správní delikt nebo tento trest snížit v mezích zákonem dovolených pouze tehdy, jestliže trest byl žalobci uložen ve zjevně nepřiměřené výši.
88. Moderační právo tak umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však může tak učinit jedině v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený. Ke zkoumání moderačního práva soudem uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010-97, že soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při posouzení individualizace trestu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v takové výměře, který splní účel trestu a není zjevně nepřiměřený. Zákonem stanovenou podmínkou pro moderaci uloženého trestu je tedy zjevná nepřiměřenost jeho výše, dokonce ani pouhá nepřiměřenost trestu postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s. neumožňuje. Ani v takovém případě pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 1/2012-36).
89. Důvodů pro nevyhovění návrhu žalobce na upuštění od uděleného trestu shledal krajský soud hned několik.

90. Předně nutno konstatovat, že žalobce sice návrh učinil, ovšem nikterak jej blíže neodůvodnil, zejména se vůbec nevěnoval naplnění uvedené základní podmínky pro moderaci uloženého trestu, tedy že trest mu byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Takovému návrhu tedy nelze vyhovět již proto, že není zřejmé, z jakých tvrzení a podkladů by měl soud při posouzení vycházet. Vzhledem k obecnosti návrhu na moderaci trestu tedy krajský soud rovněž v obecné rovině konstatuje, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, tedy o její zjevné nepřiměřenosti nemůže být v podstatě ani řeč. Navíc u přestupků s nízkými sazbami sankce je téměř vyloučeno, že by tu vůbec byl pro moderaci důvod a prostor. Jestli snad žalobce pokládá jemu uloženou pokutu ve výši 1.500 Kč (ze zákonného rozpětí 1.500 až 2.500 Kč) za pokutu uloženou mu ve zjevně nepřiměřené výši, pak to lze označit za úsměvné. Ostatně krajský soud připomíná, že smyslem a účelem moderace není ani hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23). O takový případ se však v dané věci rozhodně nejedná.
91. Dalším důvodem pro nevyhovění návrhu žalobce na upuštění od uděleného trestu a ještě podstatnějším je pak skutečnost, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku, za který mu bylo možno uložit pokutu (a také byla uložena) podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 125c odst. 9 téhož zákona přitom nelze od uložení sankce podle odstavců 5 a 6 v rozhodnutí o přestupku upustit. Dle ustálené judikatury správních soudů přitom soud nemá pravomoc upustit od potrestání či snižovat postih pod zákonnou sazbu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud tuto možnost neměl již příslušný správní orgán ve správním řízení. A právě o takový případ se v nyní posuzované věci jedná. Protože správní orgány neměly možnost od uložení sankce za předmětné přestupkové jednání upustit, nepřicházela moderace uloženého trestu v tomto směru v úvahu ani v soudním řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

92. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
93. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. prosince 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně